

Sygn. akt II K 169/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w B. P. w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Wildowicz

Protokolant: Martyna Żywicka

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2019 r. sprawy:

M. O., syna S. i J. z domu S., urodzonego (...) w B.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 16 lutego 2019 roku w B. na ulicy (...), na drodze publicznej, prowadził samochód osobowy marki S. (...) o numerach rejestracyjnych (...) czym nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych objętych prawem jazdy kategorii „B” na okres 1 (jednego) roku – Sygn. Akt (...) Sądu Rejonowego w B. P. II Wydział Karny oraz do orzeczonego przez Sąd zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku – Sygn. Akt (...) Sądu Rejonowego w B. P. II Wydział Karny,

tj. o czyn z art. 244 k.k.

I. oskarżonego **M. O.** w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 16 lutego 2019 r. w B., na drodze publicznej, ulicy (...), kierował samochodem osobowym marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie stosując się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w B. P. wyrokami wydanymi w sprawach o sygnaturach akt (...) i (...) zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, **to jest popełnienia czynu z art. 244 k.k.** i za to na mocy art. 244 k.k. skazuje go na **karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;**

II. na mocy art. 42 § 1a pkt 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Sędzia:

Sygnatura akt II K 169/19

UZASADNIENIE

Z uwagi na to, że wniosek oskarżonego M. O. o sporządzenie na piśmie uzasadnienia dotyczył jedynie rozstrzygnięcia o karze i środku karnym, zakres uzasadnienia ograniczony zostanie, zgodnie z art. 423 § 1a k.p.k., do części wyroku, których wniosek dotyczy.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jednoznacznie wskazuje, że M. O. w dniu 16 lutego 2019 r. w B., na drodze publicznej, ulicy (...), kierował samochodem osobowym marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie stosując się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w B. P. wyrokami wydanymi w sprawach o sygnaturach akt (...) i (...) zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Zachowaniem swoim wyczerpał więc ustawowe znamiona przestępstwa przewidzianego w art. 244 k.k.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności jest odpowiednia biorąc pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, a także warunki i właściwości osobiste sprawcy. Nadto jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia oskarżonego. W ocenie Sądu kara łagodniejszego charakteru nie będzie wystarczającą reakcją na czyn, którego dopuścił się M. O. i nie spełni stawianych jej celów.

Okolicznością obciążającą jest niewątpliwie dotychczasowa karalność oskarżonego (k. 26). Sąd nie dopatrył się jakichkolwiek okoliczności łagodzących.

Niewątpliwie występki, którego dopuścił się M. O. cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości i wysoki stopień zawinienia. Oskarżony zachowaniem swoim kolejny już wykazał wybitnie lekceważący stosunek nie tylko do obowiązującego w Polsce porządku prawnego ale również do wymiaru sprawiedliwości, nie przejmując się w ogóle orzeczanymi przez Sąd rozstrzygnięciami, traktując je tak jakby go nie obowiązywały. Przedmiotem ochrony przepisu, który naruszył jest bowiem respektowanie orzeczeń sądowych statuujących określony rodzaj zakazu. Ponadto mając możliwość zgodnego z prawem zachowania się, wiedząc, że tego rodzaju postępowanie zabronione jest w polskim porządku prawnym, nie będąc przez nikogo zmuszanym, zdecydował się popełnić przestępstwo. M. O. nie może tłumaczyć żadną okolicznością, tym bardziej prowadzenie własnej działalności gospodarczej. Powinien respektować zakaz orzeczony przez Sąd jednak najwyraźniej uznał go za nieistotny.

Przy wymierzaniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności Sąd wziął także pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, które winna spełniać ta kara. Zdaniem Sądu orzeczona kara zapobiegnie w przyszłości ponownym czynom oskarżonego i będzie oddziaływać na niego wychowawczo, ponadto ukształtuje wyobrażenie społeczeństwa o konieczności przestrzegania norm prawnych i nieuchronności kary. Sąd uznał, że orzeczona kara będzie stanowiła dolegliwość adekwatną do charakteru czynu i uświadomi sprawcy jego społeczną szkodliwość oraz skłoni go do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego.

Mając na uwagę warunki i właściwości osobiste oskarżonego, w szczególności jego dotychczasową postawę, w tym karalność, również za przestępstwo tożsame z zarzuconym, Sąd doszedł do przekonania, że nie można wobec niego postawić pozytywnej prognozy kryminologicznej i uznać, że w przyszłości nie popełni przestępstwa. W związku z tym nie zasługuje na zastosowanie wobec niego instytucji probacji w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. W tym miejscu warto przypomnieć postawę M. O. i jego podejście do obowiązującego prawa. Otóż wyrokiem Sądu Rejonowego w B. P. z dnia 14 września 2018 r. warunkowo umorzono toczące się wobec niego postępowanie o czyn z art. 178 § 1 k.k. popełniony w dniu 20 lipca 2018 r. Wyrok ten się uprawomocnił w dniu 22 września 2018 r. W dniu 31 października 2018 r. M. O. kierował pojazdem mechanicznym pomimo orzeczonego wobec niego w/w wyrokiem zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a więc dopuścił się czynu z art. 244 k.k., za co został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w B. P. z dnia 29 stycznia 2019 r., którym również orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 6 lutego 2019 r., a już w dniu 16 lutego 2019 r. (a więc 10 dni po uprawomocnieniu się orzeczenia) oskarżony ponownie został zatrzymany jak kierował pojazdem mechanicznym, które to zdarzenie jest przedmiotem niniejszej sprawy. Zasadny jest zatem wniosek, że dotychczasowe orzeczenia okazały się zbyt łagodne wobec M. O. i nie spełniły stawianych karze celów gdyż oskarżony w dalszym ciągu narusza przepisy prawa. Pomimo dawania mu szans, nie skorzystał z nich i po raz kolejny popełnił przestępstwo. W takiej sytuacji Sąd uznał, że postawa M. O. nie daje jakichkolwiek perspektyw na respektowanie przez niego prawa w przyszłości. Zdaniem Sądu jest on osobą na tyle zdemoralizowaną, że orzeczenie wobec niego kary o charakterze wolnościowym byłoby niczym nieuzasadnionym dalszym promowaniem oskarżonego i dlatego też konieczne stało się orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

Biorąc pod uwagę treść art. 42 § 1a pkt 2 k.k., Sąd zobligowany był do orzeczenia wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Zakaz taki orzeka się w wymiarze od roku do lat 15 (art. 43 § 1 k.k.). Mając na uwadze opisaną wyżej postawę M. O., w szczególności to, że dopuścił się kolejnego przestępstwa z art. 244 k.k. zaledwie po upływie 10 dni od uprawomocnienia się poprzedniego skazania, Sąd uznał, że okres wyłączenia

sprawcy z ruchu drogowego winien wynosić 3 lata, gdyż tylko taki będzie adekwatną reakcją w stosunku do czynu, którego się dopuścił.

O kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 627 k.p.k., a o opłacie na zasadzie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.).

Sędzia